

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50 — ESTRANGER, 2,50 pessetes

INTENCIONS

CAURE EN EL PERILL DEL QUAL ES VOL FUGIR.

Santiago Alba, ex-ministre de la difunta monarquia—i que celebrà darrerament entretistes amb l'ex-rei—, s'ha passat a la República i diu que és tan republicà.

Melquíades Álvarez, l'home que sempre s'ha definit d'una manera tèrbola, que sempre ha nedat entre dues aigües—però entre dues aigües tèrboles—, també ex-ministre de la difunta monarquia i també conseller de l'ex-rei, s'ha passat a la República—per tal que la cosa fos més viciu règime, ha estat en un banquet—, i s'ha declarat republicà unitari i enemic de la separació de l'Església de l'Estat.

I el senyor Chapaprieta—ex-ministre de la monarquia i enemic declarat de les esquerres—també s'ha passat a la República.

Tot això no em sembla estrany ni malament. És més: ho trobo lògic i natural. Alba, Melquíades Álvarez, Chapaprieta, que es facin republicans. I que se'n facin Ciervo, Cambó, Rodríguez de Viguri, Joan March, i que la República els accepti.

—Vostè diu que s'ha tornat tan republicà? Vostè diu que ara vol estar amb la República? Molt bé, molt bé.

...Però que no els llueixi. Que els guanyadors d'ahir no siguin els guanyadors d'avui. Que la República accepti amb bona voluntat aquests nous republicans que li'han sortit—ja la purgarem nosaltres, d'aquesta granellada—, però que no els llueixi, que n'accepti l'adhesió, però no l'actuació, que els faci quedar a casa.

Però, llástimosament, no passa així, no ho fan així. Quan arriba un monàrquic, un ex-ministre, un enemic ahir, que avui ha esdevingut amic, però en l'amistat del qual no podem confiar massa, el senyor Alcalà Zamora li obre els braços, sent una alegria profunda, no pot menys de presentar-lo orgullósament al país.

—“Le hemos rogado que, por sus dotes de autoridad, se encargue de completar la organización política de toda esta corriente poderosa, pero aún no encausada convenientemente, hacia el republicanismo gubernamental de la derecha que se advierte en toda España”.

I això, aquesta actitud, és imperdonable en un polític llest i expert com Alcalà Zamora. I és imperdonable en un cap de govern, encara que sigui professional. El senyor Alcalà Zamora no deu ignorar que el poble, després de dos mesos d'espera, comença a dir que aquesta és una República de pasta de tortell, una República a la vainilla.

I no és que el poble vulgui l'incendi, el robatori, la guillotina, la violació, la profa-

nació. A bastament ho ha demostrat el dia 14 d'abril en proclamar-se la República. Per tal que es desbordés un xic—un xic tan sols, perquè la crema d'alguns convents no és una catàstrofe com la d'Annual—, fou necessària la provocació vil d'un sector de l'alta clerecia i dels monàrquics de Luca de Tena.

El poble vol la pau i l'ordre. Però no vol l'arbitrarietat, no vol l'absurditat, no vol tractes ni concommitàncies amb els amics de l'ex-rei, que avui—d'una manera descarada, impúdica—són amics de la República. El poble té un instint que equival a la llestesa dels polítics més llestos. I aquest instint és qui li fa veure el perill que no vol veure el govern. O que el veu, però equivocadament i al revés.

El senyor Alcalà Zamora, en fer la presentació de Chapaprieta—i voler-nos-el presentar com una mena de providència de la República—, ha parlat de “el republica-

nismo gubernamental de la derecha que se advierte en toda España”.

Però no veu el senyor Alcalà Zamora que aquest “republicanismo gubernamental de la derecha” no és més que un monarquisme disfressat? Perquè el poble, amb el seu instint, sí que ho veu.

La política d'Alcalà Zamora, indubtablement, obeeix a una bona intenció: la d'atreure's les dretes, la gent d'ordre, la gent que té por de la República. I és, per tant, una política de dretes, conservadora, que no veu altre perill que el de les esquerres.

Però aquest, en una República, no és un perill. I ho és, en canvi, el de les dretes. La sang i els disturbis que el govern dretista d'Alcalà Zamora vol evitar afalagant els homes que havien servit la monarquia, no podrà evitar-los el dia que el poble es senti vexat i arreconat i li sembli que ja en té prou d'aquesta República de vainilla.

Lluís CAPDEVILA

El nous republicans

Els nous republicans són, a Barcelona i a Madrid, els amos de la República; són els que quasi bé a tot arreu tallen el bacallà i tenen la paella pel mànec.

I bé. Nosaltres amb això no hi estem conformes.

Nosaltres no tenim tota la confiança en els nous republicans. ¿Com voleu que la tinguem?

¿Quin crèdit hem d'atorgar a republicans que s'han fet republicans per incompatibilitat personal amb el del mal número; a savis, a venerables mòmies, que han necessitat arribar als seixanta anys per convèncer-se que la República és millor i més democràtica forma de govern que la monarquia?

Nosaltres creiem que la monarquia és absurda i dolenta per principi, i no pas pel princip o persona que la representa.

Amb rei model de virtuts, nosaltres seriem tan republicans com hem estat sempre. No és impossible ni molt menys que un rei, com un capellà, personalment, siguin bons.

El que és impossible és que ni servides per subjectes excel·lents acceptem nosaltres la reialesa i la religió.

Amb l'Església, els nous republicans no volen raons.

I nosaltres volem de totes passades resoldre aquest problema com el de la forma de govern, i el volem resoldre obligant els que demanen el combregar a què se'l paguin de la seva butxaca.

Nosaltres no li volem pagar el capellà, ni al senyor Alcalà Zamora.

Els nous republicans van fracassar com a revolucionaris quan lo de Jaca.

Aquell moviment el van dirigir ells, i ho van fer aleshores tan malament com van saber.

El del 14 ha sortit més bé, perquè ha estat obra del poble i de les masses treballadores.

I els que en desembre van fluctuar lamentablement, en abril s'han obert pas a cops de colze.

L'arribisme, l'oportunisme i la barra han passat davant al mèrit i als llargs anys de servei.

No és estrany. La política és una guerra i, com aquesta, té els seus “profiteurs”.

Si no volem que els sobrevinguts ens aixequin la camisa, li hem de dir al poble: no val a badar.

ANGEL SAMBLANCAT

El vestuari del senyor Esteve —Abans d'ahir, de la U. P. ahir de la U. M. N i avui ja no cal dir-ho, republicà, i demà... Sindicaliste?

No hi ha dret a admetre en la República homes com Chapaprieta! No hi ha dret a admetre els seus serveis! No hi ha dret a enorgullir-se de la seva col·laboració!

Penseu que el poble té una escombra...

Què ha passat?

Amb aquest títol ha publicat Andreu Nin un fulllet de cobertes vermelles i contingut de to també molt pujat.

El llibre el formen una pila de documents — cartes, articles, etc. — referents a l'expulsió de Trotski de la Unió soviètica.

Realment, per a la majoria dels que vivim lluny de l'escenari, el drama que a l'Orient d'Europa es representa, és un misteri.

Totes les notícies de Rússia arriben cuinades, i és difícil triar i garbellar la veritat entre la pols de mentides amb què la Premsa capitalista ens la serveix.

En el cas d'En Trotski, no és solament la burgesia la que enterboleix l'aigua. L'ajuden en aquesta feina els amics i servidors del Stalin.

La burocràcia soviètica, segrestadora i anorreadora de la Revolució, va veure en la persona de Trotski un enemic mortal i un destorb per a fer triomfar llurs ambicions, i se l'ha tret del davant iradament.

Els polítics han tractat sempre els revolucionaris de la mateixa manera. *Omnia serviliter pro dominatione*. Tot pel poder.

La màxima de l'arribisme polític és la mateixa de Maquiavel i dels jesuïtes: Tàcit hi veia ben clar.

En el fulllet de Nin les incidències del duel Trotski-Stalin estan registrades amb tota escrupolositat.

Es, doncs, aquest fascicle un document que no pot faltar en cap biblioteca.

Carnet setmanal

UNA DENÚNCIA GREU

Hem llegit la que, publicada en un diari català, ha fet un ciutadà de la "Vila de Salut L'Aliança". L'hem llegida i, creient-la honorada, la subscribim.

¿Com és possible que una entitat mutualista així, per manca de metges de guàrdia, no pugui atendre un cas amb la màxima rapidesa? ¿Per què som socis de "L'Aliança" tants milers de ciutadans? ¿Pel luxe de tenir un edifici majestuós i declarar-nos governamentals cada dos per tres?

Ja sabem que ara vindran notes justificatives, i la Direcció de "L'Aliança" voldrà tenir raó. Però el pobre denunciant ha vist morir la seva dona, perquè no hi havia metges de guàrdia, i cap nota no podrà tornar-li la vida.

Era cosa corrent que les institucions benèfiques no poguessin atendre els malalts per manca de mitjans. El que no hauríem cregut mai és que "L'Aliança", enriquida a l'esquena de tots plegats, deixés morir els socis per no tenir un cos de metges de guàrdia, que haurien de tenir, que fins i tot hem d'exigir que tinguin. Car per això paguem.

ELS FEIXISTES, ENCARA

A Bolonya, emprant els mitjans que sols poden ésser utilitzats quan les esferes oficials els protegeixen, el mestre Toscanini fou bàrbarament atropellat pels feixistes, per haver-se negat a interpretar la marxa reial i l'himne del feix.

En canvi, a l'Scala de Milà, un crit de "Visca Toscanini!" fou contestat per tot-hom, contrarestant així el greuge que s'havia comès amb el famós músic.

I, com un facinerós, és vigilat per la policia...

Els mateixos mitjans, les mateixes accions tan conegudes per nosaltres. Sinó que ací no hem tingut tanta paciència. I malgrat que a la nostra terra hi havia molts casos "Toscanini", va arribar un dia que vàrem dir: prou! I va ésser proclamada la República.

VINT MIL DUROS DE LLAGRIMES

El Director de Seguretat ha fet obrir un expedient per depurar si són o no excessives les despeses per gasos lacrimògens que va fer la policia durant els successos de desembre.

Està bé l'expedient...; però hauria estat més expeditiu, encara, ficar a la presó el qui va comprar-los, i els que tenien tantes ganes de què arrenquessin el "lloro".

Que en fariem plorar, nosaltres, de monàrquics, amb vint mil drets de gasos! I ells tan sols ens varen fer riure.

UN ALTRE LLORO

Un individu que diu que fa de metge (no sabem si ho és en realitat) ha escrit una carta a certes cases estrangeres dient que no receptaria els seus productes farmacèutics mentre tinguessin representants i dipòsits a Catalunya.

Es a dir, que els malalts d'aquest home hauran de morir perquè ell no els voldrà receptar certs articles farmacèutics.

Bé, home, bé. I el Govern, què hi diu, a tot això? Ha de durar molt la comèdia de l'loros com aquest? Ja comencem a tenir-ne els... arxius plens de tanta bretolada.

Que no tenen feina, a casa seva, que tinguin tantes ganes de preocupar-se de la dels altres?

VICENTE DE ORCHES

Aquest nom, que vàrem tenir la dissort de conèixer tot just fa una mesada, volem que, com nosaltres, sàpiguen qui és, els nostres lectors.

"El Socialista" de Madrid — com ho recordem! — va publicar-li un article atemptatori contra la nostra condició de catalans. Per fer mèrits en el present moment, va abocar tota la seva fòbia "abecedesca" i "debatesca" en unes dotzenes de ratlles que causaren una lamentable impressió a tot Catalunya.

I, què és aquest individu que malparla així de la nostra terra? Ben segur que tot-hom va creure que es tractava d'una ploma autoritzada, algun redactor del diari, "algú", quan menys; no? Doncs, no senyors! És, pobret, un cap d'estació de ferrocarril, a Secuita, contrada catalana, de Tarragona, que vol guanyar-se "galons" escrivint bretolades com aquella.

Ho lamentem per tot el poble de Secuita. Tenen, allà, per cap d'estació, un literat molt dolent, que, de passada, no respecta les mongetes que li donen a guanyar els del poble. Cal que ho recordin i que el tractin com a hoste indesitjable. Un home que no sap respectar la terra que el manté, ho mereix tot.

Nosaltres, si fóssim veïns de Secuita, demanariem immediatament la seva destitució. Picant grava per les carreteres, emblanquant comunes — potsers oficis massa dignes per ell —, tindria temps d'escriure ratlles tan ximples, tan impúdiques com les que ens el donaren a conèixer.

— DOMÈNEC DIUMENGE

Bona collita

Semblarà estrany, per alguns, l'actitud benèvola i submissa al règim republicà, de certs elements marcadament de dreta que fins ara s'havien distingit pel seu acatament i adhesió a la monarquia. Si bé, no obstant, mirant els que això pot estranyar-los, no té res de particular ni és cosa de l'altre món la conducta d'aquesta gent, ja que, segons ells, la qüestió de república o monarquia era molt secundària, i si parcialitzaven la seva inclinació envers el règim caigut, era perquè el trobaven més en consonància amb els seus interessos.

Saben ben bé, aquests senyors, i això no han regatejat de manifestar-ho, que el punt cabdal del seu ideari és el de "Pau" i "Ordre", i ben compenetrats amb aquest principi, han quedat molt meravellats de què la República hagi vingut, precisament, amb el més complet ordre i amb la tranquil·litat més absoluta.

Els saben, també, ben bé, que per venir la República, n'hi ha hagut prou amb el clam impetuós de tot el poble manifestat en unes eleccions municipals, i no els és cosa imaginable que els que tenen interès a en-

derrocar-la no faran ús d'aquesta arma tan eloqüent i pacífica, perquè no els serà mai favorable, sinó que s'empararan a l'ombra de la conspiració, de la malesa, de la traïció.

Significa això, naturalment, la pertorbació, l'anormalitat, el bandidatge, i hem de creure que de cap manera no pot ésser enfocat ni tampoc aprovat pels que ens tenen repetidament dit que detesten les revolucions, perquè el seu mal no vol soroll.

Es de bon auguri, doncs, que els nostres senyors Canons, avui, pel pes de les realitats, se sentin republicans. Ens ho diuen amb cara somrient, satisfeta, i si no ho havien dit abans, era perquè consideraven el poble encara de menor edat per comprendre que la República i la repartidora no eren una mateixa cosa. Això de la repartidora no els ha fet mai bon trinc, i de raó era que fos un obstacle que no permetés exterioritzar els seus sentiments.

La realitat ha donat als nostres senyors Canons una formidable i agradable a la vegada decepció. Veien venir soroll, desordres i bufetades, i tot ha anat com una seda, amb alegria i xerinxola. Preveïen molts perjudicis i pèrdues materials, i com a obra miraculosa, han liquidat a bon preu totes les existències de tela groga, vermella i morada que tenien emmagatzemada.

Si tot, com diuen, és qüestió dels principis, aquests no poden ésser més falaguers, i per això ens expliquem l'entrada sense reserves a les files del republicanisme de tots aquells que fins ara nedaven entre dues aigües.

Tinguem present, però, pel compte que ens hi va, que els que amb aquesta precipitació avui ens raspallen, pot ésser que demà ens facin el salt, i per si no fos allò de gat per llebre, cal que en prenguin deguda nota els que sempre han format part de la gran família republicana.

U. C. MIQUEL

¿Heu llegit les declaracions de l'ex-director general de seguretat, respecte l'afar del pistolero Pallàs? Enèrgiques, plenes d'un sever esperit de justícia.

Aquests són els homes que convenien a la República, i no els de la vaselina, no els que fan pudor de capellà.

Angel Pestaña a la Universitat

Dissabte passat, el líder sindicalista Angel Pestaña va donar una conferència sobre "Intercanvi d'idees com a base de progrés". Parlà sobre la necessitat que hi ha, per tal com s'apropen els estudiants al poble, de què les portes de la Universitat també s'obrin per als obrers, i no pas perquè surtin homes savis, sinó simplement homes cultes a força d'estudi.

Acabà encoratjant els estudiants en l'obra empresa, dient que també l'estudi és obra de revolució. Perquè revolució no vol dir, com molts creuen, lluita als carrers, encara que de vegades cal lluitar-hi.

Revolució és transformació social. Però abans de la transformació, és necessària una preparació de cultura, de civilització.

L'acte se celebrà al Paraním, que estava ple d'estudiants i d'obrers.

Una pregunta:

El senyor Joaquim Montaner, que amb el seu càrrec de secretari de l'Exposició ha ajudat a l'exploració del poble; que ha estat col·laborador de la Dictadura i amic de tota la seva gentusa. ¿ja ha anat a oferir-se a la República?

Ho preguntem perquè de la barra de certa gent ho esperem tot.

L'obra dels homes de "La Campana de Gràcia"

El nostre company Lluís Capdevila anà a Figueres, el passat dia vint-i-u, a parlar als figuerencs de "La lliçó de la Revolució". Cordialment atès pels amics Puig Pujades, Guillaumet, i altres, hagué de donar la conferència anunciada al grandíssim saló del Teatre Jardí. El nombrós públic l'escoltà amb atenció i l'aplaudí amb entusiasme.

El passat diumenge, vint-i-quatre, parlà al saló d'actes de la Cooperativa "La Moral", de Badalona, essent presentat per Felip Barjau.

I aquesta setmana vinent anirà a Linyola, Gironella, Poble de Mafumet.

Obra, la del nostre amic, de veritable, de profund republicanisme.

Hem de pensar en les Corts Constituents

Si, amics, sí; hem de començar a pensar en les Corts Constituents. Hora és ja que el poble pensi en els homes que han de crear el nou Estat. Cal que els partits polítics pensin en la responsabilitat que els representa el dir al Parlament els homes que han d'entendre i votar el Codi fonamental del país i les lleis essencials que han de donar forma d'Estat nou i civilitzat a aquest pobre país que fins ara ha estat sotmès a la tirania d'una dinastia degenerada que ha transcendit la seva degeneració al país. Les Hurdas eren, en realitat, l'aspecte del que devia ésser un país que tenia al davant una dinastia degenerada i malaltissa on la malaltia greu de què estan tarats els Borbón és el símbol de la depauperació.

Cal, amics de LA CAMPANA DE GRÀCIA, que comencem a pensar en els homes que us han de representar en aquest Parlament que ha de donar l'estructuració, si no definitiva, perquè res en política no és definitiu, si més no, perdurable, que faci del país una República democràtica perfectament lliure i civilitzada, on cada home sigui un ciutadà, i cada ciutadà trobi garantits els drets que li pertocuen en néixer a la vida. Cal, amics de LA CAMPANA DE GRÀCIA, que pensen quins són els homes que deuen anar al Parlament per parlar en nom de Catalunya i guanyar les voluntats nacionals que són necessàries per tal que reconeguin i retornin a aquesta nostra terra els drets que un jorn malastruc vàrem perdre sota les tropes de Felip V. L'hora d'ara no és pas una hora d'odi; és una hora de col·laboració; però aquesta hora no vol pas dir que per la nostra col·laboració nosaltres haguem de perdre un sol dels drets que en l'Estatut hem de demanar i demanem. L'hora és una hora pímargalliana. Una hora tan pímargalliana, que el nom del gran català omplena tota la història del moviment del 14 d'Abril. Sense el seu nom, res no s'hauria fet; sense el seu programa vident, res no s'hauria pogut estructurar. Qui no sigui federal, qui no se'n senti, no pot ni deu representar Catalunya. Som federals. Ho hem estat tota la vida. La història del nostre setmanari està plena de records i de campanyes a favor de la magna idea federativa. Som federals de tota la vida; i això ens dona dret a dir:

Catalunya no pot enviar un sol home que no sigui federal. Els 50 diputats que té Catalunya han d'ésser tots ells federals. Han de sentir l'emoció del programa federal, que no és, com molts pensen, els que no l'han llegit, un ideari fred i cerebral, sinó una idea viva que camina sola; han de sentir l'emoció de l'Estat d'abaix adalt per a poder arribar al Parlament disposats a jugar-s'ho tot per tal de guanyar en definitiva el plat de Catalunya.

Cal pensar en les Corts Constituents; cal pensar-hi, cal exigir dels partits polítics el seu ideari franc, clar i net. Cal iniciar la tasca política que ensorrarà definitivament el fantasma d'una possible restauració borbònica, que provocaria una guerra civil sanguinària i nefasta i que donarà marge ample per a crear un nou Estat, un Estat digne del segle XX.

Correu de l'Estranger

L'ELECCIÓ PRESIDENCIAL FRANCESA

BRIAND fou presentat a les eleccions presidencials franceses — segons declaració dels partits republicans d'esquerra—com a candidat de la França pacifista. Essent així, doncs, la derrota de Briand representa la derrota de la política pacifista francesa.

Tanmateix, sols a França trobaven pacifista—massa pacifista—la política internacional de França. L'opinió esquerrista de l'estranger la trobava, en canvi, completament imperialista, perquè cal remarcar que l'exèrcit francès és l'exèrcit, avui dia, més potent del món.

Però cal no oblidar tampoc, en judicar aquesta política, l'estat d'esperit del francès que ha perdut un, dos, tres, quatre fills a la guerra, davant la més brutal de les agressions, l'agressió de l'Alemanya militarista del kaiser. I actualment, damunt la política francesa gravita encara el pes terriblement feixuc de la sang generosa vessada, en les fronteres de l'Est, en defensa de la pàtria amenaçada...

I ara, a Versalles, els morts, els morts també, han derrotat Briand: aquests morts són els quatre fills del senyor Paul Doumer, nou president de la República francesa, que van caure gloriosament en el front de batalla.

Haver perdut, en efecte, quatre fills a la guerra és, sens dubte, un títol d'honor que sobrepasa tots els altres. Aquesta raó sentimental pot esdevenir tan poderosa, tan decisiva en un moment determinat, que contra ella s'han estavellat sovint els arguments més lògics i prestigiosos, les raons més altes de l'Estat...

Ara li ha tocat el torn a Briand, que fins aquest moment no havia perdut res. Ara s'ha perdut ell mateix. Però si Briand representava la França pacifista, Doumer representava, dissortadament, la posició contrària, és a dir, el militarisme.

XICAGO-BARCELONA

LS grans esdeveniments d'aquests darrers dies ens han impedit de comentar, en aquestes columnes, l'elecció de Mr. Cermak com alcalde de Xicago. És un fet que, a part de la seva importància per ell mateix, tindrà una gran influència en la política interior dels Estats Units, car pot modificar notablement el resultat de futures eleccions generals.

La lluita empresa per Mr. Cermak, darrera el qual es trobaven tots els ciutadans desitjosos d'un ràpid i vigorós redreçament moral, contra Mr. Thompson, l'alcalde cessant, ha estat un episodi més de la vasta campanya contra la criminalitat creixent i la corrupció sistemàtica que deshonrava la ciutat de Xicago.

Es tractava de posar fi a una llarga sèrie d'escàndols financers, d'immoralitats de tota mena; de restablir, en una paraula, les llibertats essencials, constantment amenaçades o violades. Imagineu una lluita entorn de l'alcaldia de Barcelona entre el Baró de Viver i el senyor Aiguader—lluita que, entre els valors morals encarnats per aquestes dues figures, ha existit realment. Doncs, bé; el triomf del digníssim doctor Aiguader a Barcelona representa el triomf de Mr. Cermak a Xicago.

L'anterior alcalde, Mr. Thompson, cobria totes les immoralitats amb la seva autoritat. Era una mena de dictador que es recolzava en les forces més suspectes, com eren una policia secreta particular i els directors de determinats Sindicats obrers. Treia diners d'arreu, del bandolerisme, de les cases de joc i de prostitució, dels bars clandestins i de la Beneficència...

Ara Mr. Cermak, l'alcalde nou, ha promès acabar amb el bandolerisme, castigar els funcionaris prevaricadors, reformar la policia, sanejar les finances de la ciutat, donar, en fi, a Xicago una reputació completament distinta de la que ha tingut fins ara...

¿No diríeu que és realment el doctor Aiguader qui parla?

UN ENIGMA

La vídua de Paulí Pallàs, fill del famós anarquista, declarà que el seu marit va morir a Sant Andreu, el 31 d'agost de 1926, a conseqüència d'un esclavissament.

Ho acredita amb documents. ¿Qui és, doncs, aquest nou Paulí Pallàs detingut a Saragossa i que, segons les seves declaracions, és fill del Pallàs afusellat?

Cal esbrinar-ho i donar-li el càstig que es mereixi.

Aquesta genteta maten i fins roben el nom d'altri.

TORNA DE GINEBRA

Diumenge, a la tarda, tornà de Ginebra el conseller d'Hisenda de la Generalitat, En Casimir Giral, que s'ha entrevistat mantes vegades amb el ministre d'Estat de la República espanyola, Alexandre Lerroux.

UNA BONA TRÈBALLADORA

La Directora de Presons es proposa fer molt més suportable la vida als privats de llibertat. Entre altres disposicions, ha ordenat la lliure emissió de cultes i suprimir les monges de les presons d'homes.

La senyoreta Victòria Kent s'està guanyant les simpaties de tot el país.

SÓN TOSSUTS, VAJA!

El Govern s'ha vist obligat a empresonar uns quants capellans i penyorar-ne d'altres, per les seves campanyes antirepublicanes.

Així creuen el sant Pare, que els recomana acatament al nou règim federal? Són tossuts, vaja!

D'UN CONSELL DE GUERRA

Dos individus que varen divertir-se, a Màlaga, cremant convents i esglésies han estat condemnats a una colla d'anys de presó. Un altre, a cadena perpètua.

Mentrestant, els catòlics fan propaganda contra la República. Justa correspondència!

APUNTS

Han empresonat un marquès, complicat en la conspiració monàrquica.

Dues aristòcrates madrilenyes es dedicaven a passar la frontera amb moneda espanyola. Foren, també, detingudes.

Quan escarmentaran.

CAL PREVENIR-SE

Santiago Alba va marxar, inesperadament, cap a París. I els que sempre maliciaven, hi veien alguna "casualitat", per trobar-se també allà En Llapissera.

Dubtem que l'Alba vulgui fer el ximple. Cal, però, estar previnguts. No fos cas que haguessin de cantar aquella: "La del alba seria..."

ELS PUPINS

En un poble galleg, els del P. U. P. volien donar un miting republicà. Però el poble va posar-los les peres a "quarto".

Tenim ganes que aquests trànsfugues acabin de fer el ximple. Però es veu que n'hi ha per dies.

ALBA, ENCARA

"Aquí hay un ciudadano que "sin ruido y sin precio" quiere ayudar modestamente, pero lealmente, a que viva y se consilide la República." Ja ho sentirem a dir.

LA DESFILADA

El bisbe de Màlaga ha marxat cap a Itàlia. Aquesta desfilada hauria de durar unes quantes mesades. Quina aclarida faríem!

SOROLL DE CAMPANES

L'alcalde ha rebut una denúncia d'un ciutadà dient que li fan mal de cap les campanes de les esglésies.

Nosaltres, no ens oposedem a què toquin. Però si els pianos de maneta paguen permís, i els aparells de ràdio en públic també, ¿per què no poden tributar les campanes?

La fortuna de l'ex-rei

Heu-vos ací la nota del ministre d'Hisenda:

«L'examen de les dades que obren en la intendència general de la que fou casa reial, referents a la fortuna privada de D. Alfons de Borbón i de la seva família, ofereix dificultats a causa que la comptabilitat en llibres oficials arriba sols a 31 de desembre de 1921. Des de tan llunyana data fins al present, sols existeixen borradors dels corresponents «asientos», dels quals s'obtenien resums també provisionals de la situació de les respectives fortunes a fi de cada any. Dels formulats en 31 de desembre de 1929 procedeixen les interessants xifres que el govern sotmet al coneixement de l'opinió pública.

La fortuna de l'ex-rei en dit temps ascendia a pessetes 26.188.850,27; a saber: en metàl·lic, 853.664,42; en immobles, 788.505,63; i en valors, 24.546.680,22.

D'aquesta última xifra corresponen 14.338.255,23 a valors estrangers, que estan dipositats en diversos bancs de França, Anglaterra, Holanda i Suïssa. D'aquests valors destaquen els següents:

Emprèstit Argentí (diverses emissions)	860.482,27
Banc Hipotecari Argentí	2.968.879,40
Schell Transport C.º (Petrolifera)	1.953.404,14
Union Pacific (Ferrocarrils nordamericans)	1.221.218,20
The Rio Tinto Mines	705.292,91
Wagons-Lits	671.760,15

Heu-vos ací com el rei facciós col·laborava a la depreciació de la moneda.

Botons de foc

Tenim entès que hi ha qui plora per la possible expulsió dels funestíssims jesuïtes. Tenim entès que hi ha qui recull signatures per enviar plics de protesta al Govern.

Ens diuen que aquest procediment de les signatures és emprat en una fàbrica de filatures de les Tres Torres, nomenada "La Japonesa" i propietat de Mir i Rovira, on les signatures són demanades—o exigides— a treballadores menors de catorze anys.

I en la mateixa barriada sabem d'un llauener al qual, si no cessa en la seva propaganda monàrquica i clerical, haurem de picar les crestes!

No podem creure en el republicanisme d'un Carles Capdevila, director avui de "La Publicitat"—diari que el passat dia 14 d'Abriul insultava i atacava Macià—i redactor ahir de "La Veu de Catalunya", més coneguda per "La Voz de su Amo".

Ni podem creure en el republicanisme d'un Solà de Cañizares, que, quan els "sanyós" Sagarra i Pellicena protesten de la projectada—i desitjada—expulsió dels jesuïtes, es posa al seu costat.

A Ainaud, que tants disbarats féu quan l'afer de les mestresses; a l'Ainaud de la Lliga, el govern de la República l'ha nomenat conseller d'Instrucció pública.

Sense treure-li, però, el "momio" de l'Ajuntament.

Francament: no ho comprenem.

Joan March, Rodríguez de Viguri, Despujol, Cambó, Cierva, encara no estan processats.

S'ha deixat passar la frontera, per a instal·lar-se a Biarritz, segons sembla, el general Cavalcanti.

Ja tenia permís? Ja ha justificat la seva estada a Biarritz?

Ja s'ha demanat l'extradició de Martínez Anido, veritable culpable dels assassinats d'obrers a Barcelona?

Com segueixen els processos d'Albiñana, Luca de Tena, Berenguer, etc.?

Demanem el processament dels generals Fernández Heredia i Dolla.

Melquíades Alvarez, contrari a la República Federal i a la separació de l'Església de l'Estat, se n'ha anat al camp.

A pasturar.

S'ha de lluitar contra el capellà facciós, contra el capellà enemic de la República, contra el capellà cavernari que intenta pertorbar la pau de la República.

Exigim dels governadors una màxima severitat contra aquests capellans facciosos a sou de la monarquia.

Hem demanat mantes vegades la revisió de la causa per la mort de Lolita Bernabeu, causa sobre la qual ha caigut un misteri més que sospitós.

El jutge Pàramo—al qual, segons diuen, el general Barrera volia fer president de l'Audiència—deu saber quelcom d'això.

Que parli el jutge Pàramo.

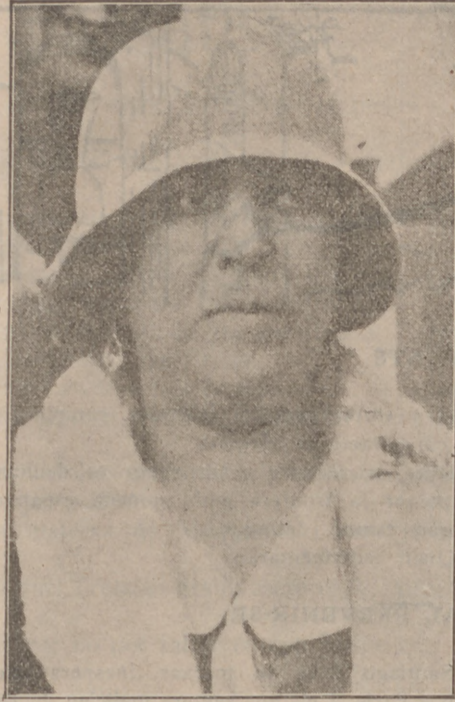
Un tal doctor Decref, parent espiritual dels Royo Villanova, els Florestan Aguilars, els Albiñana, els Bandelac de Valiente, ha escrit una carta aconsellant que no es comprin específics estrangers que tinguin representació a Catalunya.

No diu el govern del senyor Maura que vol castigar tots els alarmistes?

Doncs, què fa amb aquest Decref?

Recorden-vos que els regidors Sagarra, Solà de Cañizares i Pellicena són amics dels jesuïtes.

Cal exigir responsabilitats pel negoci vergonyós que, a costelles de Barcelona, fou l'Exposició.

La telefonista i la telegrafista d'Ayerbe

Heu-vos ací la vera efigie de la telefonista i la telegrafista d'Ayerbe, gràcies a l'actuació de les quals fracassà la sublevació de Jaca.

Foren de les "leales", i la monarquia els ho agrat regalant-los un breçalet.

Ara sembla que no presumeixen tant com la monarquia les homenatjà pel gest que causà la mort de dos homes.

Ara sembla que tothom les ha oblidat.

Qui no les deu haver oblidat són la mare de Fermí Galán i la vidua d'Angel García Hernández.

Espurnes de la setmana

Ens surten uns revolucionaris que ens espanten.

Són tots aquells que, en els anys de dictadura, quan els parlàvem de política i de República, ens deien: "Sí, veurà; jo sóc republicà; però ara no són moments propicis per a parlar de política. Cal anar amb compte. Cal ésser discret..."

Són tots aquells que no es volien comprometre i que volien esperar temps millors. Es a dir, temps propicis que no haurien estat possibles si no hi hagués hagut la protesta sorda dels conspiradors, el pas ferm dels que amb tota la responsabilitat i amb perill de la seva vida s'exposaven cada dia a les iras del dictadoret.

Són tots aquells que llegien "La Publicitat" d'amagat i que anaven fent la viu-viu...

I fins potser van trobar que els regidors de la U. P. no eren tan dolents com semblava que serien, i que l'Exposició estava molt ben feta tal com l'havien pensat i fet els homes de la dictadura...

I potser creien que el baró de Viver era un gran alcalde, i que el comte de Montseny era un senyor fantàstic...

Hora és ja que comencem a parlar d'aquests revolucionaris que ara troben que el Govern és massa de vaselina i va massa a poc a poc en les seves decisions revolucionàries.

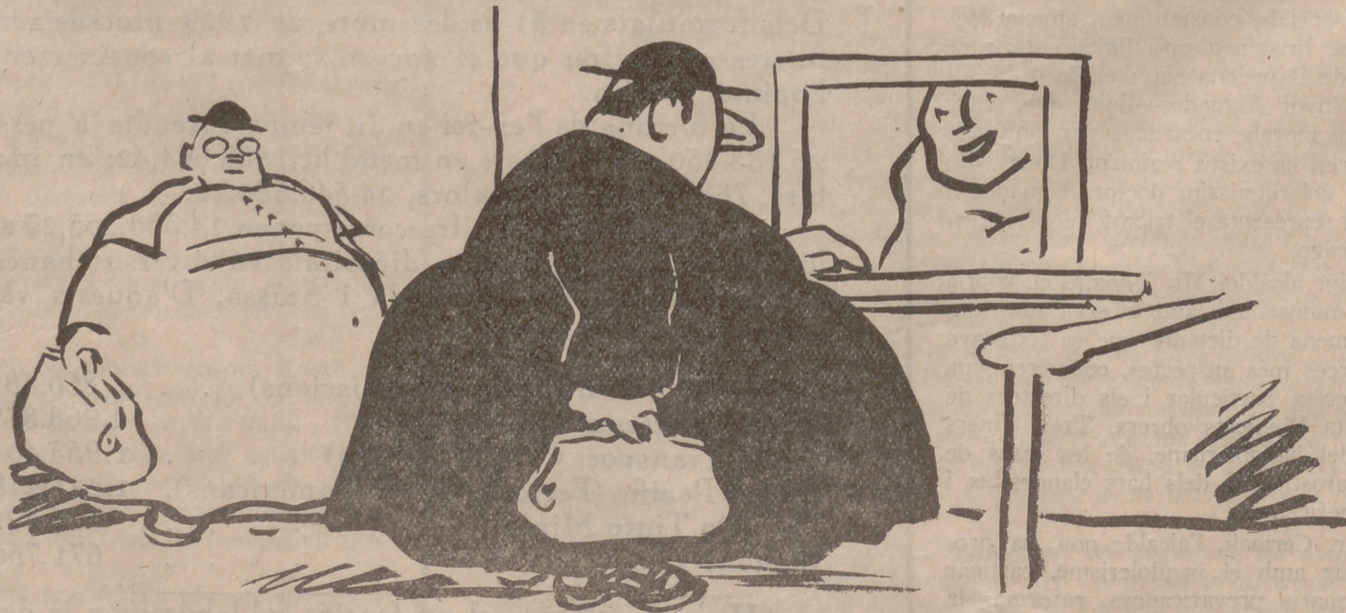
Sí, clar, clar que cal perseguir, no deixar-se enganyar, cal evitar que conspirin... Però és que es trobem, o millor dit, es troben tots els teòrics de les revolucions que la revolució espanyola és una revolució original i nova en ple segle xx. *Nihil novi sub sole*. Sí, sí; hi ha alguna cosa nova sota la capa del sol: la revolució espanyola. Que no s'ha semblat a cap de les que s'han fet, i, per tant, les seves resultants han d'ésser del tot diferents.

Clar que els elements monàrquics poden intentar un cop d'Estat, clar que l'aparell de la monarquia està en peu—guàrdia civil, policia, exercit, Església—; clar que la situació econòmica és la mateixa; però també és clar que l'aparell de la monarquia s'ha donat compte que l'esperit majoritari, grandiosament majoritari del país, és republicà, perquè ha fet el canvi de règim amb una

papereta a la mà i, per tant, això ja no ho pot bellugar ningú.

D'haver-se fet la revolució el mes de desembre, quan el cop de Jaca, quan el gloriós cop de Jaca, naturalment que el Govern devia d'haver pres altres mesures. No hauríem pogut demostrar quina era la fortalesa republicana del país. Sempre s'hauria pogut dir que el moviment era cosa d'una minoria audaç i que la majoria del país era monàrquica... Però, ara? Ara, com poden dir ni suposar tal cosa? Són 12 milions de vots els que han donat el Govern als republicans, i ningú no els pot treure d'allà on són. La gent, ara sí que sortiria al carrer. I hi sortiria, no a fer actes de festa major folk-lòristica, sinó a jugar-se la pell pel que tant ha costat.

Hem de pensar que els revolucionaris que tot volen cremar-ho, no són tals revolucionaris. Penseu en l'exemple de Lenin. No va pas deixar matar la família del tsar tot seguit. Encara va trigar quatre mesos, i encara els volia retenir un temps més... El cop d'Ekaterinenburg va ésser donat quatre mesos després que els Soviets eren al poder. I doncs? Que no veuen els màxims revolucionaris de per ací que hem d'esperar... Quan hi ha hagut un crit monàrquic com el de Madrid, la represàlia del poble ha estat tan dura i ràpida, que ha fet recular els monàrquics, que ja s'han adonat que si abans podien pegar i donar cops i fer-se el valent, era perquè els ajudava la Guàrdia Civil i la policia.

Fan veure que se'n van... però es queden

—Va ésser una falsa alarma; amb un republicà com en Maura, no hi ha perill que ens passi res.

Ara, si han de pegar, també reben, perquè ni la policia ni la Guàrdia Civil no els ajuda. Aquest panorama és un panorama del qual encara sembla que la gent no se n'hagi adonat.

Potser si que aquests revolucionaris tan tremebunds creuen que Manuel Azaña no ha fet res... Doncs ha fet una cosa: seguir l'exemple de von Skeetch. Es a dir, fer un exercit nacional on només hi havia una guàrdia pretoriana. Ara encara no ho acabat; però ho acabarà.

Quan llegiu atacs furibunds, penseu en els que varen donar els mateixos que ara els escriuen en els set anys vergonyants de Dictadura. Apa, que diguin, que diguin el que varen fer...

Alerta! Tots el de la U. P. ara diuen que són republicans. Alerta! Per això sí que no hi passem.

La revolució l'hem feta per a nosaltres, no per ningú més. Alerta!

Denuncieu tots els que són republicans des del dia 15 d'abril.

Boicot a "El Sol", per exemple, adquirit per un grup de monàrquics. No el llegiu, "El Sol". Llegiu el "Crisol". Això és propaganda, però és una propaganda que ens hem de fer mútuament la Premsa liberal.

No plorem pas per la desaparició de l'A B C. El que ens estranya és que aquests periodistes tan sensibles dels drets dels diaris no els manifestessin quan fou suprimida "Solidaridad Obrera", "L'Esquella de la Torratxa", "LA CAMPANA DE GRACIA", "La Publicitat", "La Nau", "La Rambla de Catalunya", etc...

On eren, aquests ploransers de la Premsa?

Fa cent anys

26 DE MAIG DE 1831

En aquesta data fou executada Mariana de Pineda, al camp del Triomf, a Granada, quan tenia vint-i-set anys.

Se li havia trobat una bandera que estava brodant.

Aquesta bandera era la Republicana, la de la llibertat.

Per no descobrir els seus amics, va caure tota la responsabilitat damunt d'ella.

Va saber guardar el secret, fins a l'extrem de costar-li la vida.

Noms com el de Mariana de Pineda enalteixen una raça.

Tinguem un record per a la dona que va saber morir per un ideal, en una època reaccionària, en complir-se el centenari de la seva mort.

Melquíades Alvarez, que ja repapieja—sempre, però, ha repapiejat prou—, després d'haver col·laborat amb la monarquia, vol col·laborar amb la República.

I, per a començar, demana una República unitària i la no separació de l'Església de l'Estat. Senyor Melquíades, els col·laboradors com vostè no han d'anar a la República; han d'anar a la bassa!

SANT JOAN LES FONTS

Un burgès d'aquest poble ha comès la irrespectuositat de posar a un gos que té el nom de Fermí Galan. I, per no trobar-ho tan llarg, li diu secament "Galan".

Ja sabem que aquest nom no és nou en el regne animal; però és estúpid aprofitar les actuals circumstàncies per batejar-ne un altre.

¿No li hauria estat igual posar-li Anido, Llapissera, o qualsevol que no sigui tan gloriós com el que ha escollit?

GROP-EX

ALCOVER

En aquest poble s'està fent una carretera. No té res de particular, això. Ni tampoc que aquestes obres ocupin més d'un centenar d'homes. El que sí cal esmentar, és que aquests homes treballin onze hores diàries i el seu jornal sigui d'un duro diari. Hem dit CINC PESSETES cada dia, eh?

¿Ja n'estan assabentades, les autoritats? ¿Ho saben, que s'explota iniquament aquest grapat de gent? Creiem que no; però ja deuen cuidar-se d'amagar-ho els cacics locals i els republicans d'ocasió que surten de trascantó.

Cal remeiar aquest abús.

JOAN MATEU

El propi Melquíades preveu que Alcalà Zamora sofrirà un desengany en la seva popularitat.

En això ja hi toca més.

La popularitat la perdrà Alcalà Zamora si segueix, com fins ara, una política de vaselina i de simpatia inexplicable envers els trànsfuges de la monarquia.

J. M.—Publicarem la vostra carta.

J. F.—En parlarem.

A. G.—N'ha parlat a bastament la Premsa diària.

J. V. T.—Sí, senyor; nosaltres som republicans. Qui pugui dubtar-ho, que ens expliqui la seva història. Mai no la tindrà tan neta com la nostra.

M. C.—Es hora de treure caretès; i ni vós ni ningú no ens fareu tornar enrera. Entesos?

C. P. S.—Això no és una carta ni res. Es a dir, té un nom: un seguit de beneiteries.

S. M. A.—No ens vingueu amb brocs. Tenim feina més positiva a fer.

F. G. S.—Proveu de fer altres coses. Aquesta no és publicable.

J. M. S.—Està bé, i anirà.

P. G. G.—No ens podem comprometre a res. Depèn de l'espai.

B. C.—No costa res de donar la cara en fer una denúncia així. La por sols ha de sentir-la qui fa una cosa mal feta.

Q. U. E.—Què? No res, home; al cove, sense pensar-nos-hi gaire.